

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

ἸΓΕ ΕΜΗ ΣΟΦΙΑ ΠΡΟΣΕΧΕ, ΕΜΟΙΣ ΔΕ ΛΟΓΟΙΣ ΠΑΡΑΒΑΛΛΕ ΣὸΝ ΟΥΣ. ΠΑΡΟΙΜ. ΣΟΛΩΜ. ΚΕΦ. Ε.

Αρ. 7. ΣΜΥΡΝΗ. 3 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1831.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΩΝ ὉΡῶΝ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ.

Περὶ τὰ μέσα τῆς Παλαιστίνης εὐρίσκονται τὰ ὄρη Ἐβαλ καὶ Γεριζὶμ χωρισμένα ἀπὸ μίαν κοιλάδα, μέσον τῆς ὁποίας ἦτον ἡ παλαιὰ πόλις Σηχὴμ. Τὸ ὄρος Ἐβαλ ἀπὸ μὲν τὸ Νότιον μέρος εἶναι γεμάτον πρασινάδας, καὶ ἔχει πάμπολλα βλαστήματα, ἀπὸ δὲ τὸ Βόρειον εἶναι δύσβατον καὶ κρημνώδες. Τὰ δύο ταῦτα βουνὰ ἔγιναν ἀξιοσημείωτα, διὰ τὴν ἱερὰν τελετὴν, ἣτις διὰ προσταγῆς τοῦ Μωϋσῆος ἐτελέσθη, εἰς ἐσβαίωσιν τῆς ὑποσχέσεως τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν λαόντου. Ὁ ἴδιος πρὸς τούτοις ἐπρόσταξεν ὅτι ἀφοῦ ἤελε κινήσων καὶ κυριεύσων τὸν τόπον, νὰ κτίσων ἓνα βωμόν, καὶ νὰ πανηγυρίσων ἑορτὴν ἐπάνω εἰς τὸ ὄρος Ἐβαλ, τὴν ὁποίαν ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναοῦ ἐτέλεσε. Οἱ Σαμαριταῖς ὅμως διίσχυρίζοντο ὅτι αὐταὶ αἱ τελεταὶ ἠκολούθησαν ἐπάνω εἰς τὸ ὄρος Γεριζὶμ, καὶ ἐκατηγόρησαν τοὺς Ἰουδαίους ἐπειδὴ ἐπάσχίζαν νὰ ψευτίσων ταύτην τὴν περίοδον τοῦ πεντατεύχου, ἀλλὰ ἡ κατηγορία, ὁμιλιῶν τὰς δικαιοτέρας, κλίνει περισσώτερον ἐπάνω εἰς αὐτοὺς τοὺς ἰδίους.

Μετὰ τὴν οἰκοδόμησιν τοῦ δευτέρου Ναοῦ εἰς Ἱερουσαλήμ, οἱ Σαμαριταῖς ἔκτισαν ἓνα ἰδικόντων ἐπάνω εἰς τὸ ὄρος Γεριζὶμ, καὶ ἕως τὴν σήμερον θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς ἰδίους καὶ μάλιστα ἀπὸ τοὺς κατοίκους τοῦ Νάβλου ἱερὰς, οἷτινες ἐνῶ προσεύχονται, στρέφουν πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, καθὼς οἱ Ἰουδαῖοι πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ οἱ Μωαμεθανοὶ πρὸς τὴν Μέκκαν.

Τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ἱερουσαλήμ ὑψώνει τρεῖς κορυφάς, ἡ βορειότερα τῶν ὁποίων φαίνεται ὑψηλότερα. Μὲ ὄλον ὅπου τῶρα πλέον δὲν κάμνει ἀφθόνωσ τὰς ἐλαίας, πλουσιοπαροχεὶ ὅμως ἀπὸ σταφύλια, κύτρα, ἀμύγδαλα, καὶ σῦκα. Ὀλίγον χαμηλότερα ἀπὸ τὴν μεσαίαν κορυφὴν, κεῖται ἓνα παρακλήσιον, εἰς τὸν τόπον ἐνὸς ἐνδόξου Ναοῦ ὀνομαζομένου τῆς Ἀναλήψεως τὸν ὅποιον ὠκοδόμησεν ἡ Ἀυτοκρατορίσσα Ἑλένη εἰς τὸν τέταρτον αἰῶνα. Εἰς τοῦτο τὸ ἐξωκλήσιον δείχεται εἰς τοὺς προσκυνητὰς μίαν πέτραν ἣτις περιέχει τὰ ἴχνησ ἐνὸς ἀνθρώπου ποδὸς, ἐγχαραγμένου μέσα τρία δάκτυλα, καὶ λέγεται ὅτι ἔμεινεν ἐκεῖ ἀπὸ τοὺς πόδας τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὴν στιγμήν ὅπου ἀνελήθη. Ὁ Λουκάς ὅμως λέγει φανερὰ ὅτι ἀνελήθη ἀπὸ τὴν Βηθανίαν ἓνα χωρίον τὸ ὅποιον κεῖται περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους, κατ' ἀνατολὰς. Κεφ 24.

50. Ἐξήγαγε δὲ αὐτοὺς ἔξω ἕως εἰς Βηθανίαν, καὶ ἐπάρας τὰς χεῖρας αὐτοῦ, εὐλόγησεν αὐτοὺς.

51. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εὐλογεῖν αὐτὸν αὐτοὺς, διέστη αὐτῶν καὶ ἀνεφέρετο εἰς τὸν Οὐρανόν.

52. Καὶ αὐτοὶ προσκυνήσαντες αὐτόν, ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ μετὰ χαρᾶς μεγάλης.

Τὸ Νότιον μέρος τούτου τοῦ ὄρους ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς Ἀραβας τὸ ὄρος τοῦ Σολωμῶντος, διότι ὁ βασιλεὺς οὗτος ἐκεῖ ἐλάτρευεν εἰδώλα. Ὁ τόπος ὅπου ὁ βωμὸς τοῦ ἔστεκε, χαλασθεὶς ἀπὸ τὸν Ἰωσίαν ὀνομάσθη τὸ ὄρος τῆς Φύρας.

Ἀπὸ τοῦτο τὸ ὄρος περιπλέον φαίνεται μία ἀξέπαινος θέα τῆς πλησιοχώρου πεδιάδος, διὰ τὸ ὅποιον, ὑπὸ τὸν Μωσαϊκόν Νόμον ἀνάπτοντο πυρκαϊαὶ εἰς τὴν κορυφὴν του, διὰ νὰ φανερώσων τὴν ἀρχὴν τοῦ μηνός.

Ἡ σειρά βουνῶν ἣτις ἐξαπλώνεται πρὸς τὸ Β Ἀνατολικόν μέρος, ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ ἕως τὴν Ἱεριχώ, εἶναι μία ἀπλὴ διαδοχὴ ἀκαρπῶν κρημῶν. Τὰ ὑψηλότερα τῆς ἀλύσσου, εἶναι τὰ ὀνομαζόμενα κατὰ παράδοσιν ὄρη τῆς νηστείας τῶν τεσσαράκοντα ἡμερῶν, μετὰ τὴν ἐπιείρασθ ὁ Ἰησοῦς εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη. Δυσκόλως ἔμπορεῖ νὰ ἀναβῆ πρὸς καὶ ὑστεροῦνται ὄχι μόνον ἀπὸ δένδρα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ χῶμα καὶ χορτάρια, μετὰ τὴν ἦναι γεμάτα κατ' ἐξοχὴν ἀπὸ βράχους.

Πρὸς Νότον τῆς Ἱερουσαλήμ τὰ ὄρη εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀκαλλιέργητα. Καθὼς ὅμως πλησιάζομεν εἰς τὴν Βηθλεέμ ἀπαντῶμεν ἐλαιοστάσια καὶ ἀμπελώνας. Ἡ Βηθλεέμ κεῖται ἐπάνω εἰς ἓνα ὑψηλὸν καὶ εὐάρεστον λόφον ἐκτεινόμενον ἀπὸ ἀνατολὰς εἰς δυσμὰς. Προχωροῦντες ἀκόμη πρὸς Νότον τὰ ὄρη καταπτοῦν κρημνοειδέστερα καὶ ἀκαρπα, καὶ εἰς τὴν γειτωνίαν τῆς Νεκρᾶς Θαλάσσης εἶναι ὑψηλά καὶ κρημνώδη. Οἱ πλέον δυσανάβατοι λάφοι, καὶ βαθύτεραι κοιλάδες, εἶναι πρὸς Νότον ὅπου οἱ Βεδουῖνοι, ἢ ἀποπλανηθέντες Ἀραβες, συχνὰ καταφεύγουν, διωκόμενοι ἀπὸ τοὺς ἐγγερούς των, καὶ βόσκουν τὰ ποίμνια καὶ ἀγέλας των. διότι μὲ ὄλον ὅπου τὰ βουνὰ εἶναι διόλου ἀκαρπα αἱ κοιλάδες των ὅμως παρέχουν τὰ πλέον πλούσια βοσκήματα.

ἈΝΤΑΜΟΙΒΗ ΤΗΣ ΤΟΥΤΟ ἸΟΥ ἸΠΑΚΟΗΣ.

Ὁ Φρεδερίκος ὕστερος Βασιλεὺς τῆς Πρωσσίας, ευρισκόμενος μίαν ἡμέραν εἰς τὸν κοιτῶνα του, ἐκτύπησε τὸν κώδωνα, καὶ κανεὶς δὲν τοῦ ἀπεκρίθη. Ἄνοιξε παρευθὺς τὴν θύραν, καὶ εὐρήκε τὸν ὑπηρετὴν ἀποκοιμισμένον εἰς ἓνα σοφᾶ, καὶ ὅτι ἦτον ἔτοιμος νὰ τὸν ἐξυπνήσῃ, εἶδεν τὸν

ἄκραν ἑνὸς χαρτίου τὸ ὅποιον ἐκρέματο ἀπὸ τὴν τζέπην-
του, καὶ μὲ τὸ νὰ ἦτον γραμμένον τοῦ ἕκαμε μεγάλην
περιέργειαν, τὸ ἐτράβιζεν ἔξω καὶ εἶδε ὅτι ἦτον ἓνα γραμ-
μα σταλμένον ἀπὸ τὴν μητέρατου, ἣτις τὸν εὐχαριστοῦ-
σε διότι τῆς ἔστειλε μέρος τῶν μισθῶντου, μὲ τὸ νὰ εἶ-
χεν ἀνάγκην καὶ τὴν ἐβοήθησαν ἐγκαίρῳ, καὶ ἐν συντόμῳ
ἐπαρακαλοῦσε τὸν Θεὸν νὰ τὸν εὐλογήσῃ διὰ τὴν ἐκτέλεσιν
τοῦ κτήτου χρέους του. Ὁ Βασιλεὺς ἀπέρασεν ὑπήλως εἰς
τὸν κοιτώνα του ἐπῆρεν ἓνα ἀπλόχερον δουκάτα καὶ μὲ εὐ-
μορφον τρόπον τὰ ἔβαλεν εἰς τὴν τζέπην τοῦ ὑπηρετοῦ.
Ἐπιστρέφων δὲ εἰς τὸ κοιτώνατου, ἐκτύπησε τὸν κωδω-
νάτου τόσο δυνατὰ ὥστε ἐξύπνησε τὸν ὑπηρετὴν ὅστις
ἔτρεξε καὶ ἀνοίγων τὴν θύραν ἐμβῆκε μέσα. Ἐκοιμώσουν
"τοῦ λέγει ὁ βασιλεὺς." Ὁ δὲ ὑπηρετὴς ἐπάσχισε νὰ προ-
φασισθῇ καὶ εἰς τὸ ἐμπαρδευμάτου, ἠκολούθησε νὰ βάλ-
ῃ τὸ χέριτου εἰς τὴν τζέπην ὅπου ἐξεπλάγη πᾶνων τὰ
σκοῦδα. Τὰ εὐγαλεν ἔξω, ἡ ὄψις του ἐσθῆσθη, καὶ ἀναβλέ-
ψας εἰς τὸν βασιλέα τοῦ ἔτρεξαν τὰ δάκρυα χωρὶς νὰ ἡμ-
πορέσῃ νὰ προφέρῃ ἓνα λόγον. Τί ἐστὶν τοῦ λέγει ὁ βασι-
λεὺς "τί σέ πονεῖ;" Ἄχ κύριε τοῦ ἀπεκρίθη ὁ νέος πίπτων
εἰς τοὺς πόδας του, "κάποιος ἀγαπᾷ νὰ μὲ χελάσῃ" δὲν
ἠμπορῶ νὰ καταλάβω, πόθεν εὐρέθησαν τὰ χρήματα ταῦτα
εἰς τὴν τζέπην μου." Ὅτι χαρίζε ὁ Θεὸς "ἀνέλαθεν ὁ βα-
σιλεὺς," τὰ χαρίζε εἰς τὸν ὕπνον. "στείλετα εἰς τὴν Μη-
τέρα σου, χαίρετά την ἀπ' ὀνομάμου, καὶ βεβαιωσαίτην ὅτι
θέλω φροντίζειν καὶ διὰ τοὺς δύο σας.

ὨΡΙΜΑ ΚΕΡΑΣΙΑ.

Ἱστορία διὰ τὰ μικρὰ παιδιά.

Μίαν ἡμέραν ὁ Γουλιέλμος καὶ ἡ Ἰωάννα, ἔλαβαν τὴν
ἄδειαν ἀπὸ τὴν μητέρατων νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ περιβόλι καὶ
νὰ παίζουν μόνοιτων. Αὐτὴ τοὺς ἐμπιστεύετο, διότι πάν-
τοτε ἐδιδάχθησαν νὰ κάμνουν ὅ, τι εἶναι καλόν. καὶ μ' ὅλον
ὅπου κανεὶς δὲν τοὺς ἐφύλαττε αὐτοὶ δὲν ἔκαμναν τίποτε
ὡσάν ὅπου ἔκαταλάμβαναν ὅτι κάποιος τοὺς ἐπαράστεικεν.
Πρέπει λοιπὸν καὶ ἡμεῖς πάντοτε νὰ ἐνθυμούμεθα τοῦτο·
διότι ὁ Θεὸς μᾶς βλέπει, ἀγκαλὰ καὶ ἡμεῖς δὲν ἠμποροῦ-
μεν νὰ τὸν εἶδομεν, καθὼς εἶναι γραμμένον εἰς τὸν 139
ψαλμόν.

Κύρις σὺ μὲ ἐδοκίμασες καὶ μὲ ἐγνώρισες.

2: Σὺ γνωρίζεις τὸ κῆθισμά μου καὶ τὸ σηκωμάμου· σὺ
νοεῖς τοὺς λογισμούς μου ἀπὸ μακρόθεν. κ. τ. λ.

Καὶ καθὼς ὁ εὐάρεστος ὕμνος λέγει.

Ὅπως Θεέμου Ὑψίστου ἔργα τὰ πλέον κρυφία.

Γίνονται ὅλα φανερά ὑπὸ τὴν θεωρίαν.

Τῶν ἀγιῶνσου ὀφθαλμῶν ὅπου διαπεροῦσι.

Καὶ εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτὸς ἕως κ' ἐκεῖ εἰσχωροῦσι.

Κάμμία ἀπ' ὅσας κάμνομεν, δὲν εἶναι ἀμαρτία.

Ὅστε ἀπ' ὅσας λέγομεν κρυφὴ μας ὀμιλία,

Στὸ τριμυρὸν βιβλίον σου ποῦ νὰ μὴν εἶν γραμμένον.

Διὰ τὴν ἡμέραν τὴν φοικτὴν κρίσεως φυλαγμένον.

Ὡς ἂν ἠμποροῦσα ὁ δυστυχὴς πάντοτε νὰ φοβοῦμαι

Ἀμαρτωλὰ φρονήματα μήπως θὰ συλλογοῦμαι.

Ἔως ὅτου ὁ Παντοδύναμος στὸ στήθος μου νὰ λάμψῃ

Τὰ σφαλματά μου νὰ εἶδῃ, ν' ἀκούσῃ καὶ νὰ γράψῃ

Αὐτοὶ ἐπαίξαν διὰ κάμποσον μὲ ἓνα εὐάρεστον καὶ ἡ-
συχον τρόπον, ὡσάν παιδιά τὰ ὅποια ἐγνώριζαν τὴν "γλυ-
κεῖαν ἠδονὴν τῆς εὐμενείας." Ἀνίσως τὰ παιδιά ἠμποροῦ-
σαν νὰ καταπεισθοῦν εἰς τὸ νὰ λησμονοῦν τοὺς συντρόφους
τῶν παιγνιδίων καὶ τῶν φίλωντους, τὴν συναναστροφὴν
στοχαζομαι ὅτι ἤθελε ἀποφεύγουν πάντοτε τὰ αἰσχροῦ πρά-
γματα, καὶ δὲν ἤθελαν βαστᾶ πείσματα. Ἐπιθυμοῦσα τοῦ-
το. Βλέπετε πόσον εὐμορφα ὁ Γουλιέλμος καὶ ἡ Ἰωάννα
συμφωνοῦσαν, καὶ πόσον φιλικῶς ἐδιάβαζαν ὁμοῦ, ἐκείν-
τὸν νόστιμον ὕμνον ὀνομαζόμενον "ἀγάπῃ πρὸς τοὺς
δελφούς καὶ ἀδελφάς;" Ἀφοῦ ἐδιάβαζαν κάμποσον ὁ Γου-
λιέλμος ὑπῆγε νὰ σκαλίσῃ τὸ περιβόλιτον, ἐνῶ ἡ Ἰωάν-
να ἐδίδε τροφήν εἰς τὰς ὀρνίθιας τῆς, διότι τὰς ἀγαποῦ-
σαν ὑπερβολικῶς, καὶ ποτὲ δὲν ἐλησμονοῦσε νὰ τὰς τρέφῃ
ὀνομαζοῦσα αὐτὰς εὐμορφα ὀρνιθάρια. Τῶ ὄντι εἶναι σκληρὴν
πράγμα νὰ ἀμελεῖται τὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ τὰ
ἀφίνωμεν νὰ ὑποφέρουν ἀπὸ πείναν καὶ δειψάν. Αὐτὴ ἐ-
στοχαζέτο κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, καὶ ἀγαποῦσε τὰ ἄ-
λογα πλάσματα. Ὅταν ἡ Ἰωάννα ἀφῆκε τὰς ὀρνίθιας τῆς
ὑπῆγε νὰ εἶδῃ, πῶς ὁ Γουλιέλμος ἐπάστρεβεν τὸ περιβό-
λι του, καὶ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ διὰ κάποιον ἄνθρωπον.

Ἐλησμονήσα νὰ σᾶς εἶπω ὅτι ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος τοῦ
περιβολίου ἦτον ἓνα τείχος, καὶ ἀντικρῶτου ἦτον καρπο-
φόρα δένδρα. Μεταξὺ εἰς αὐτὰ ἦτον μία ὠραία κερασία
δὲν εἶχεν ἐπάνωτης πολλὰ κεράσια ἐκείνον τὸν χρόνον
καὶ ἦτον σχεδὸν ὄριμα, ἀλλὰ τὰ ἄφριναν ἐπάνω καὶ δὲ
τὰ ἐκοπταν, ἐπειδὴ ὁ κατήρτων ἐπροσμένετο τότε ἀπὸ ἐν-
μακρονὸν ταξεῖδι καὶ ἡ μήτηρτων τοὺς εἶχε εἰπῆ ὅτι ἡ
θελε νὰ τὰ φυλάξῃ διὰ αὐτόν.

Ἦξεύρω κάποια παιδιά, τα ὅποια θέλουν νὰ μαζώνουν
ὀπωρικά καὶ ἄνθη ὅταν ἐμβοῦν εἰς κανένα περιβόλι, χωρὶς
νὰ πάρουν ἄδειαν καὶ προσπαθοῦν νὰ τρέχουν μὲ πικρουργίαν,
τὸ ὅποιον γνωρίζουν ὅτι εἶναι ἄτοπον. Ταῦτα τα
ἀνόητα παιδιά λησμονοῦν ὅτι εἶπα εἰς τὴν ἀρχήν. Ὁ Γου-
λιέλμος καὶ ἡ Ἰωάννα δὲν ἦτον ὡσάν αὐτὰ. Αὐτοὶ ἦσαν
μαθημένοι ποτὲ νὰ μὴν ἐγγίζουν τα ὀπωρικά χωρὶς νὰ
τοὺς δοθῇ ἄδεια, καὶ καθὼς πρότερον σᾶς εἶπα ἡ μήτηρ-
των τὰ ἐμπιστεύετο. Δὲν εὐχαριστεῖσθαι τάχα ὅταν σᾶς
ἐμπιστεύονται; λοιπὸν φροντίσατε καλῶς ἡ Γραφὴ λέγει
ὅτι ὅποιος νομίζει ὅτι στέκει, ἄς προσέχει μήπως πέσῃ.
Κοριθ. ἰ. στ. 12. καὶ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἀκολουθῶς θέλω σᾶς
εἶπῃ, θέλει σᾶς διδάξῃ πόσον ἀναγκαῖον εἶναι νὰ ἐνθυμού-
σθαι τοῦτο τὸ ρητόν.

Ὁ Γουλιέλμος καὶ ἡ Ἰωάννα διέτρεχαν κοντὰ εἰς τὸ τεί-
χος, καὶ καθὼς ἦλθαν ὑποκάτω ἀπὸ τὴν κερασίαν, μία
ὄρμη ἐνέμου ἐτείνανε τὰ φύλλα, καὶ ἔρριψε κάμποσα ὄριμα
κεράσια. Ἡ Ἰωάννα ἐσκυπτε καὶ τα ἐκύταξεν, καὶ μὲ κα-

κοφανισμὸν μου λέγω ὅτι ἡ Γουλιέλμος ἐμάζωξε κάμποσα καὶ τα ἐπάστρεψεν ἔφαγε δύο τρία καὶ ἔδωκε τα ἐπίλοιπα τῆς ἀδελφῆς του. Δὲν τα ἔχον φάγη ἀκόμη, ὅπου ἡ Ἰωάννα ἐθυμήθη ὅτι ἔσφαλλον. Ὡς Γουλιέλμος "αὐτὴ ἐφώνησε" τί ἐκάμαμεν; Πόσον θέλει κακοφανεῖ τῆς μητρὸς μας; Τί πρέπει νὰ εἰποῦμεν; (Ἐπεταί ἡ συζέγια.)

Τὸ Ἀγγελόπουλον.

Εἰς μίαν ἀπὸ τὰς πλησιοχώρους πόλεις τῆς Λόνδρας ἕνας εὐγνώμων ἄρχων ἐπαρακινήθη νὰ ἐπισκεφθῇ μίαν πτωχὴν γυναῖκα ἣτις ἐκείτετο ἀσθενής. Ὄταν ἐμβῆκεν εἰς τὸν κοιτώνατις, εἶδεν ἕνα μικρὸν κοράσιον ἀπὸ τὸ πλάγι τῆς κλίνης τῆς τὸ ὅποιον παρευθὺς ἀνεχώρησε. Αὐτὸς τότε ἠρώτησε τί κοράσιον ἦταν ἐκεῖνο; Καὶ ἡ ἀσθενὴς γυνὴ τοῦ ἀπεκρίθη. Ὁ Κύριέ μου, εἶναι ἕνα ἀγγελόπουλον, τὸ ὅποιον συχνὰ ἐρχεται καὶ με παριγορεῖ διαβάζοντάς μου τὴν ἁγίαν Γραφήν, καὶ τούτην τὴν στιγμήν με ἔδωκεν ἕξι σολδία. Ἐξετάζων αὐτὴν καλλιότερα, ἔμαθεν ὅτι αὐτὴ ἡ κόρη ἦτον μαθήτρια ἐνὸς σιμωνινοῦ σχολείου τῆς Κυριακῆς.

Τὴν ἀκόλουθον Κυριακὴν ὁ φίλος αὐτός, ἐπισκέφθη τὸ σχολεῖον καὶ ἐφάνερωσε ὅτι ἐπιθυμοῦσε νὰ ὀμιλήσῃ εἰς τὸ κοράσιον. Αὐτὸ ὑπήγε σιμὰ του με φόβον, ὅταν αὐτὸς τὸ ἠρώτησε ἐὰν ἐγνώριζε τὴν ρηθεῖσαν γυναῖκα, καὶ ἀνίσως ὑπήγε νὰ τῆς διαβάσῃ τὴν Θεῖαν Γραφήν; εἰς τὸν ὅποιον ἀπεκρίθη μάλιστα. Τότε τὸ ἠρώτησε, τί τὴν ἐπαρακίνησε νὰ κάμῃ οὕτω; καὶ πάλιν τοῦ εἶπεν, διότι Κυριέμοι εὐρήκα εἰς τὰς Γραφὰς νὰ λέγουν ὅτι, καθαρὰ καὶ ἄμωμος λατρεία τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς μας εἶναι αὐτὴ νὰ ἐπισκεπτόμεθα τοὺς ὀρφανούς καὶ χήρας εἰς τὴν στενοχωρίαν των. κ. τ. λ. Πολλὰ καλὰ τῆς εἶπεν, τῆς ἔδωκε χρήματα; Ναὶ Κυριέ τοῦ ἀπεκρίθη. Καὶ ποῦ τὰ εὐρήκα; Ἦτον τὸ βραβεῖον τὸ ὅποιον ἐλάμβανον ἀπὸ τὸ σχολεῖον.

Ὁ ἄρχων ὅστις ἐδιηγήθη τοῦτο εἶπεν, (καθὼς τὴν ἀσθενή) Ἠγαλιάσα τὸ ἀγγελόπουλον, καὶ ἐπαρακάλεσα ὅτι τὸ ὑστερον μέρος τοῦ ρητοῦ τοῦ Εὐαγγελίου τὸ ὅποιον ἀνάφερε, νὰ ἐκτελεσθῇ, εἰς αὐτὴν καὶ ὅτι ὁ Θεὸς νὰ τῆ, διαφυλάξῃ ἄσπιλον εἰς τὸν κόσμον.

Οἱ ἀκόλουθοι στίχοι εἶναι Μίμησις τοῦ ὕμνου τοῦ Ἀγγελικοῦ, ὅς τις ἐτυπώθη εἰς τὸν προλάβον τὰ ἀριθμόν. Ξαί

εἶναι εὐστόχως μιμημένοι με ἁρμονίαν ὄχι ὀλίγην ἀπὸ τὸν Αἰδεσιμότατον Κύριον Ἰωάνν Κίγγ.

Ἀπ' τῆς Γροιλάνδας τ' ὄρη,

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν,

Κ' ἀπ' τῶν Ἰνδιῶν τὰ μέρη,

Ποῦ ζοῦν με ἡδονῆν,

Ἀπ' τῆς Αἰθιοπίας

Ποτάμια παλαιά,

Σὲ κράζουν νὰ τοὺς λύσης

Τῆς πλάνης τὰ δεσμά.

2. Φυσᾶ ἀήρ εὐώδης

Στὴν Κεῖλον τὸ νησί,

Κ' ἡ θεὰ εἶν' ἑρπνώδης,

Ἀλλὰ τί ὠφελεῖ;

Οἱ Κάτοικοί του μένου

Τυφλοὶ, καὶ προσκνοῦν

Τὴν πέτραν καὶ τὸ ξύλον

Τὰ ἔργα τῶν Χειρῶν.

3. Ὁ σεῖς, οἱ φωτισμένοι

Μὲ φῶς τοῦ Οὐρανοῦ.

Οἱ ἀναγεννημένοι

Μὲ λόγον τοῦ Χριστοῦ.

Σωτηρία. Σωτηρία.

Κηρύξατε παντοῦ

Τὴν Χάριν τοῦ Μεσσία

Τ' Ἀρνίου τοῦ Θεοῦ.

4. Τὸν λόγον του νὰ πάτε,

Ὡ ἄνεμοι' νερά,

Κεσεῖς νὰ τὸν κυλάτε

Στὰ ἔθνη τὰ μακρά.

Ἔως νὰ κυριεύῃ

Καρδίας ὀλωνῶν

Στὴν γῆν νὰ βασιλεύῃ

Καθὼς στὸν Οὐρανόν.

BANIAN ΔΕΝΔΡΟΝ.

Τοῦτο τὸ δένδρον τὸ ὅποιον ὀνομάζεται ἀκόμη Καλιτζήδα, ἢ Ἰνδικὴ Συζία, εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ περιεργώτερα καὶ εὐμορφώτερα προϊόντα τῆς Φύσεως, εἰς τὸ εὐκράτον κλίμα τῆς Ἰνδίας, ὅπου φυτρώνει εἰς πολλοὺς τόπους; καὶ εἶναι διαφόρων εἰδῶν. Κάθε δένδρον καθ' ἑαυτὸ, θεωρούμενον, εἶναι ἕνα μικρὸν δάσος, καὶ μερικὰ τούτων εἶναι πολλὰ ὑψηλὰ καὶ μεγάλα, καὶ διαφέρουν ἀπὸ πολλὰ ἄλλα προϊόντα ζώων ἢ φυτῶν, μετὰ τὸ νὰ μὴν φθειροῦνται ποτέ. Κάθε κλάδος ἀπ' ἐπάνω τοῦ σώματος ρίπτει τοὺς ἰδίους του λεπτοὺς κλόνους; κατὰ πρῶτον πολλὰ ἀδυνάτους καὶ ὄχι τόσο χαμηλοὺς μετ' ἑπειτα ἀξάνου καὶ καταβαίνοντες βάθυδον φθάνου εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, ὅπου χωνόμενοι γίνονται μεγάλοι κορμοὶ, καὶ δένδρα βλαστῶντα νέους κλόνους ἀπὸ τὰς κορυφὰς των.

Ταῦτα μὲ τὸν καιρὸν κρέμονται τοὺς κλώνους τῶν, καὶ θρεφόμενα ἀπὸ τὴν γῆν, κáμνουν κορμούς, καὶ ἐξαπλώνουν νέους κλάδους, οὕτω ἀκολουθοῦν βαθμηδὸν ἕως ὅπου ἡ γῆ, ὁ ζεστότερος συγγενήστων, συνεισφέρει εἰς αὐτὰ τὴν ὑπαρξίντων. Ἐνα τοιοῦτον δένδρον μὲ πολλοὺς κορμούς, σχηματίζει τοὺς εὐάρεστους περίπλ. τῶς, θέας, καὶ δροσερὰ περιδιαβάσματα, ὅπου ἠμποροῦμεν νὰ φαντασθῶμεν. Τὰ φύλλα εἶναι πλατέα, πυκνά, καὶ ζωηροῦ πρασίνου χρώματος· ὁ καρπὸς τῶν εἶναι ἕνα μικρὸν ὄσκιον, καὶ ὅταν εἶναι ὠριμον εἶναι καθαροῦ κοκκίνου χρώματος, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει εἰς τροφήν πηθίκων, παγωνίων, καὶ διαφόρων εἰδῶν πουλιῶν τὰ ὅποια κατοικοῦν εἰς τοὺς κλάδους του.

Οἱ Ἰνδοὶ ἀγαποῦσι κατ' ἐξοχὴν τὸ Βάνιαν δένδρον, καὶ θεωροῦν τὴν πολυχρόνιον διάρκειάν του, τοὺς ἐκτεταμένους κλάδους του, καὶ τὴν εὐεργεσίαν τῆς σκιᾶς του, ὡς Θεῖα ἐμβλήματα. καὶ περιπλέον προσφέρουν εἰς αὐτὸ μερικῶς θεῖας τιμὰς. Οἱ Βραχμῖνοι, οἵτινες εὐρίσκουν ἔτοιμον ναὸν εἰς κάθε ἱερὸν δάσος, ἐξοδεύουν οὕτω τὸν περισσότερον καιρὸν τῶν εἰς θρησκευτικὰ ἀσκήσεις, ὑπὸ τὸν ἰσκιον τοῦ Βανείου Δένδρου. Αὐτοὶ τὰ φυτεῦν πλησίον εἰς τοὺς ναοὺς ἢ θωμούς τῶν, καὶ εἰς ἐκεῖνα τὰ χωρία ὅπου δὲν εὐρίσκεται κανένα οἰκοδόμημα διὰ τὸ προσκυνημάτων, στένουν ἕνα εἰδωλον ὑποκάτω ἀπὸ ἕνα τούτων τῶν δένδρων, καὶ ἐκεῖ προσφέρουν τὴν ἐσθινὴν καὶ ἐσπερινὴν θυσίαν τῶν.

Οἱ ἐγγύριοι ὄλων τῶν τάξεων καὶ φυλῶν ἀγαποῦν νὰ εὐφραίνονται ὑπὸ τοῦ ἰσκιώδους τούτου παραπετάσματος, τὸ ὁποῖον δὲν διαπερνᾷ ὁ ἥλιος τοῦ τροπικοῦ. καὶ ὅταν τὸ ψῦχος ὀλιγοστεύσει, κáμνουν τοὺς περιπάτους τῶν βλέποντες ἀγαπητὰς θέας. Ταῦτα εἶναι τὰ δένδρα ὑποκάτω τῶν ὁποίων μία φατρία γυμνῶν φιλοσόφων, ὀνομαζόμενοι Γυμνοσοφισταὶ συνηθοροῦντο εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Ἀριανοῦ καὶ ὁ ἱστορικὸς οὗτος τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος περιγράφει μίαν ἀληθινὴν εἰκόνα τῶν νέων Ἰνδῶν. Αὐτὸς λέγει ὅτι τὸν χειμῶνα οἱ Γυμνοσοφισταὶ χαίρονται τὸν ἥλιον, καθήμενοι εἰς ἀνοιχτὸν τόπον. καὶ τὸ καλοκαῖρι ὅταν ἡ καύσις κατατᾷ ὑπερβολικῆ, διατρίβουν ὑποκάτω εἰς ψυχροὺς καὶ νοτεροὺς τόπους, ὑποκάτω ἀπὸ μεγάλα δένδρα τὰ ὅποια καθὼς διηγεῖται ὁ Νέαρχος σκεπάζουν τὴν περιφέρειαν δέκα στρεμμάτων, καὶ ἐκτείνου τοὺς κλάδους τῶν τόσο μακρὰν, ὥστε δέκα χιλιάδες ἄνθρωποι ἠμποροῦν νὰ σταθῶν εὐκόλως ὑποκάτω του.

Εἰς τὰ χεῖλη τοῦ Ποταμοῦ Ναρβούδα, εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Γούζερατ εἶναι ἕνα Βάνιαν, τὸ ὁποῖον ὑποθέτουσι τινὲς ὅτι εἶναι ἕνα ἀπ' ἐκεῖνα τὰ ὅποια ἐπερίγραψεν ὁ Νέαρχος, καὶ θέβαια ὄχι κατωτέρον του. Ξεχωρίζεται μὲ τὸ ὄνομα Κοββίερ Βόρ, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐδόθη εἰς τιμὴν ἐνὸς ἐνδόξου ἀγίου τῶν Ἰνδῶν. Μεγάλαι πλυμμήραι, κατὰ διαφόρους καιροὺς ἐξερῖζωσαν πολλὰ ἀπὸ τὰ μεγάλα ταῦτα δένδρα· ἀλλ' ὅ, τι ἀπομένει ἔχει μόνον 200 ποδῶν περιφέρειαν, μετρούμενοι οἱ μεγαλύτεροι κορμοῖτου. Οἱ ἐπικρεμάμενοι κλάδοι του, ὅταν εὐρίσκονται ἐνωμένοι εἰς τὸ δένδρον, σκεπάζουν ἕν ἐυρύτερον διάστημα καὶ ὑποκάτω φυτρῶνουν πολλὰ μηλέαι καὶ ἄλλα καρποφόρα δένδρα. Οἱ Μεγάλοι μόνον στέλεχοι τούτου τοῦ δένδρου ἀ-

ριθμοῦνται τριακόσιοι πενήντα, καὶ οἱ μικροτεροῖτου ὑπερβαίνουν τὰς 3 χιλιάδας. Καθεὶς τούτων δὲν παύει ἀπὸ τὸ νὰ εὐγάξει κλάδους, καὶ νὰ κρεμά κλονάρια διὰ νὰ σχηματίσῃ ἄλλους κορμούς, οἵτινες ἀκλόουτως γεννοῦν καὶ ἄλλους. Τὸ Κοββίερ Βόρ, εἶναι περιφημότερον εἰς τὸ Ἰνδοستان ὀχιμῶνον ἐξ αἰτίας τῆς εὐρύτητόςτου, ἀλλ' ἀκόμη διὰ τὴν ἀσύγκριτον ὠραιότητάτου. Τὰ Ἰνδικὰ στρατευματο γενικῶς στρατομεδεύουν τριγύρω του. καὶ εἰς διορισμένας ὥρας ἐρωτᾶζου τοὺν Ιατάρραν, ἢ τὰ γενέθλια τοῦ Ἰνδοῦ. ὅπου χιλιάδες τάξιματα εὐσεβῶν συνεορτάζονται. λέγεται ὅτι ἐπτά χιλιάδες ἄνθρωποι ἠμποροῦν ἀπλόχωρα νὰ ἀνάπαυθῶν εἰς τὸν ἰσκιον του. Ἐσυνήθειον πάντοτε οἱ Βρεττανοὶ οἱ κατοικοῦντες εἰς τὰς Ἰνδίας, ὅταν ἐκυνηγοῦσαν νὰ στρατοπεδεύουν καὶ νὰ κάθονται ὀλοκληροὺς ἐβδομάδας ὑποκάτω ἀπὸ ταύτην τὴν ἡδονικὴν καὶ μεγαλοπρεπῆ σκηνὴν, ἣτις παρέχει καταφυγίον εἰς ὄλους τοὺς ταξειδιώτας, καὶ ἐξόχως εἰς τὰς εὐσεβεῖς φυλάς τῶν Ἰνδῶν. Εἶναι γεμάτα ἀπὸ ἀγριοπερίστερα, τριγῶνας, πηγῶνα καὶ διάφορα εἶδη πουλιῶν τὰ ὅποια κελαιοῦν (ἐξόχως μὲ πηθήκους οἵτινες ξεφαντῶνου τοὺν θάκην μὲ τὰ ἄρχικὰ τῶν παιγνίδια, καὶ τὸν κáμνου νὰ προσέξῃ διὰ τὴν πατρικὴν τὴν ὁποῖαν δείχνου εἰς τὰ μικρὰ τέκνα τῶν, διδασκοντέστα νὰ ἐκλέγου τὴν τροφήν τῶν, καὶ γυμναζόντες αὐτὰ νὰ πηδοῦν ἀπὸ κλάδον εἰς κλάδον) τὰ φύλλατων κρατοῦν μέγαν ἰσκιον ἐπειδὴ πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ ὑπερβαίνου τοὺς ἐξ ποδας πλάτους ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρην ἕως τὴν ἄλλην. Ταῦτα τὰ δένδρα παρέχου ὄχι μόνον καταφυγίον, ἀλλ' ἐνταυτῷ καὶ τροφήν εἰς ὄλους τοὺς ἐγκατοικοῦστων, ἐπειδὴ ἐνὸ ἐπισκιάζονται ἀπὸ τὰ φύλλα τῶν εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν ἔχου εἰς ἀφθονίαν τὰ μικρὰ τῶν σῦκα ἀπὸ τὰ ὅποια ἀπολαμβάνου τὴσση ἡδονὴν ὄσση ὁ αὐτουργὸς καὶ πλάστης τῶν βλέποντάς τοὺς εὐχαριστῶμενους.

Τούτο τὸ δένδρον τὸ ὁποῖον χωρὶς ἀμφιβολίαν θεωρεῖται ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ μέγιστα καὶ ἰπλέον περιεργα τῆς φύσεος, φαίνεται ὅτι εἶναι ἕνας κόσμος μιλτοζωγράφιστος, εἰς τὸν ὁποῖον χιλιάδα ἀνθρωπίνων ὄντων καθὼς καὶ ἀπειρα εἶδη ἐρπετῶν καὶ πετινῶν δύνανται νὰ λάβου τὴν ὑπαρξίν καὶ ἀναπαυσίντων. Πόσον θαυμασίον διαφορὰν παρασταίνου τὰ δάση καὶ δένδρα, ἢ μανιτάρια τὰ ὅποια θεωροῦνται μὲ τὴν βοήθειον ἐνὸς μικροσκοπίου ὅταν εἶναι σσηπότα (ἀπὸ τὰ ὅποια κάθε φυτὸν εἶναι πολλακίς μικρότερον ἀπὸ τὴν μύτην μιᾶς βελόνης· Μ' ὄλον τούτο ὅλα εἶναι ἀποτελίσματα τῆς τοῦ Πανσοφοῦ καὶ Παντοδυνάμου ὄντος ἐνεργείας. Καὶ τί ἀπειρα εἶδη βαθμῶν εὐρίσκονται εἰς τὴν εὐφορίαν τοῦ Κόσμου μεταξὺ τούτων τῶν δύο περάτων) μὲ τὸ νὰ εἶναι κάθε μέρος τοῦ ἀπείρου διαστήματος γεμάτον ἀπὸ ἄνθη, χρυτάρια, θάμνους, καὶ δένδρα, κάθε χρώματος σχήματος, καὶ ὕψους, καὶ εἰς τασαν ἀπειρα πλῆθει ὥστε κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὰ ἀριθμῆσῃ.

Ἡ παρούσα ἐκδίδεται κάθε Σάββατον, ἡ τιμὴ τῆς κατὰ τριμηνίαν εἶναι ἕν τάλληρον δίστηλον.

Εἰς τὸ Τυπογραφεῖον τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς.